

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2013. június 16.
(vasárnap)

Szepesy László

ISTEN SZERETETÉNEK BIZONYÍTÉKA: AZ ÖRÖKSÉG ÉS HELYREÁLLÍTÁS

Lekció: Malakiás 1,2-4

Alapige: Malakiás 1,3

„... Jákobot szerettem, Ézsaut ellenben gyűlöltem, és az ő hegyeit pusztává tettem, örökségét pedig pusztai sakálokévá.”

Imádkozzunk!

Felséges Urunk, Istenünk! Mindenekelőtt hálával szeretnénk a Te színed előtt megjelenni, megköszönve az elmúlt hetet. Köszönjük, hogy az elmúlt héten minden nap atyai, óvó kezeddel védtél bennünket a bajokban, és felhasználtad azokat, hogy a mi javunkra legyenek!

És köszönjük, hogy áldásaiddal is megajándékoztál bennünket! Köszönjük, hogy az elmúlt héten is bármikor Hozzád fordulhattunk, valóban reménységünk lehettél! Köszönjük, Urunk, hogy Te valódi kőszikla vagy, aki sosem inogsz meg, nem bizonytalanodsz el, nem változol meg, a Te szerelmed és a Te szövetséged hűsége mindörökké megáll!

Köszönjük Neked ezt, de magunkra nézve kegyelmedet is kérjük, mert sokszor eltévelyedtünk, vagy nem gondoltunk Veled, vagy pedig nem hittünk Igédnek, és nem a szerint cselekedtünk, vagy gondolkodtunk. Mindazáltal golgotai keresztedben bízva, abba kapaszkodva reménykedünk a Te bocsánatodban, és köszönjük, hogy ezt a kegyelmedet mindennap megújítod nekünk! Köszönjük, hogy végtelen a Te türelmed, és el nem múló a Te hűséged!

Így most a Te színed előtt megállva köszönjük Neked, hogy egybegyűjtöttél bennünket, és azt az Igét és azt a kijelentett akaratot várhatjuk,

amely bölcsebben vezet nálunknál a mi életünket. Így kérjük, Urunk, hogy szólíts meg bennünket, ahogyan csak Te tudsz, hogy a szívünkig eljusson a Te szavad, és ott gyümölcsöt teremhessen! Kérünk, hogy áldd meg együttlétünket, Rád figyelésünket, irántad való hódolatunkat, imádatunkat!

Ámen.

Igehirdetés

Malakiás könyve 1. fejezetének 1-5. versében Isten szeretetéről van szó. Isten a 2. versben kijelenti, hogy: „szerettelek titeket!” És akkor népe, a zsidóság azt kérdi: „Hogyan szerettél minket?” Azt mondja el az Úr, hogy miben fedezhetjük fel irántunk való szeretetét, azaz másként megfogalmazva, hogy Ő hogyan szeret minket, miben mutatja ezt ki, és mi miben érezhetjük azt. Azért fontos kérdés ez, és azért kell beszélnünk róla, mert sokan bizonytalanok a felől, hogy Isten szereti-e őket. Sok minden történik velünk az életben. Sok öröm és áldás mellett sok csapás, és súlyos megpróbáltatás is ér minket, amelyekből néhányan azt a következtetést vonják le, hogy Isten nem szereti őket, hiszen megengedi, hogy ilyen dolgok történjenek velük. Vajon megváltozott volna az irántam való szerelme? Vajon ingadozik az Ő szeretete? A kérdés azonban az, hogy valóban a velünk történő rossz dolgok számából kell-e meglátnunk, lemélnünk azt, hogy Isten mennyire szeret minket? Ha sok jó történik velünk, akkor szeret, ha pedig sok rossz, akkor nem szeret? Isten miben mutatja meg az irántunk való szeretetét? Az ige szavaival feltéve a kérdést: „miben szerettél minket”? Erről beszél ez a rövid igeszakasz.

Isten három választ ad erre a kérdésre ezekben az igeversekben. Isten a szeretetét először abban mutatta meg, hogy kiválasztott minket arra, hogy megbocsássa a bűneinket és egy örök, boldog, vele töltött élettel ajándékozzon meg minket. Erről volt szó múlt héten a csütörtök esti Istentiszteleten. A mai alkalmunkon Isten szeretetének másik két bizonyítékáról lesz szó. Először arról, hogy Isten szeretetének jele az örökség, amelyet nekünk hívőknek adott. Másodszor pedig arról, hogy Isten szeretetét kell abban is látnunk, hogy Isten a hívőket az őket sújtó büntetés után mindig helyreállítja, azaz megkegyelmez nekik. Nézzük meg közelebbről, hogy mit is jelentenek ezek.

Tehát Isten szeretetének a bizonyítéka az az örökség, amit nekünk, hívőknek ad. Először nézzük meg, hogy mit jelentett ez az igében szereplő Jákob és Ézsau esetében, majd pedig azt, hogy a mi esetünkben mit kell értenünk az örökség alatt.

Jákob és Ézsau Ábrahám unokái voltak. Ábrahámmal Isten szövetséget kötött. A szövetség lényege az a kegyelem és áldás, amelyet Jézus Krisz-

tusban megkaptunk. Azaz Ábrahám azt az ígéretet kapta, hogy Isten megkegyelmezve neki megbocsátja a bűneit, és egy új hazába, Isten országába, a mennyei Jeruzsálembe viszi őt. Ugyanis ez az ember hontalan volt. Isten kihívta őt régi otthonából, és utána nem adott neki állandó lakhelyet. Ábrahámnak Isten egy új hazát, mennyei hazát ígért, és ez lett az ő öröksége. Mindezek azonban még „csak” ígérek voltak, még nem mind valósult meg Ábrahám életében. És hogy Ábrahám és utódai higgyenek abban, hogy Isten ezeket az ígéreteit teljesíti is, megígérte azt is, hogy nekik adja Kánaán földjét. Miért? Kánaán földje szemmel látható földterület volt, amely még nem volt Ábrahám családjáé. Azonban Isten ígéretet tett, hogy neki és utódainak adja, így itt a földi életben is lesz majd egy hazájuk. Ez egy szemmel látható dolog volt. Később ezt Isten meg is tette: Izráel népe elfoglalta ezt a területet és az övék lett. Ebből minden izraelita láthatta és arra kellett gondolnia, hogy az Úr valóban teljesíti az ígéreteit. Isten ezért azt mondta Ábrahámnak és utódainak: amint láthatod, hogy tied és utódaidé lesz ez a föld, és ez által meggyőződhetsz a felől, hogy az ígéreteimet megtartom, annyira bizonyos lehetsz a felől is, hogy a kegyelmemet is neked adom, és a mennyei hazába vezetlek téged. Így Kánaán földje mintegy szemmel látható záloga lett a mennyei örökségnek. Amikor Izráel népének tagjai országukra, hazájukra gondoltak, arra a földre, amelyet Istentől örököltek, egyben eszükbe juthatott az a másik örökség is, amelyet Isten a földi élet után ígért nekik.

Kánaán földje tehát Isten szeretetének látható bizonyítéka volt Jákob és családja számára. Nem azért, mert szebb lett volna minden más földnél. Sőt! Egyiptom és Babilon sokkal gyümölcsözőbb, virágzóbb földekkel rendelkezett, mint Kánaán. Folyó és víz is több volt ezekben az országokban, mint az ígért földjén. Mégis Ábrahám és utódai számára Kánaán földje lett Isten szeretetének a bizonyítéka, és az az örökség, amely mindennél többet ért nekik. Miért? Mert értékét nem a földek, folyók és hegyek adták, hanem az, hogy Istentől kapták, és hogy Isten megígérte, hogy ezen a földön velük lesz és megáldja őket. Ezen az alapon is nevezi a Szentírás Jeruzsálemet szent városnak, mert Isten saját magának, szent helynek választotta ki azt. Itt épült meg számára az egyetlen templom is. Isten ezt a földet azonban csak a kiválasztott népnek, az izraelitáknak adta oda. Jákob is saját örökségének tekintette Kánaán földjét, noha családja még kicsi volt ahhoz, hogy teljesen birtokba vehesse azt. Olyannyira hitt abban, hogy Isten utódainak adja majd teljesen, hogy fiaitól azt kérte, hogy Egyiptomból holttestét vigyék el, és Kánaán földjén temessék el.

Isten szeretetének jele volt számára ez az örökség, ezért ragaszkodott hozzá. Jól tudta: Isten szereti őt, ezért adta neki ezt a földet. Két dolgot lássunk meg tehát ebből az igéből: Isten a szeretetét abban is megmutat-

ja az övéinek, hogy örökséget ad nekik, és felismerteti velük, hogy azt Isten valóban nekik ígéri. Másodszor pedig Isten szeretete bennünk azt a munkát végzi el, hogy a nekünk felkínált örökséget elfogadjuk, az fontos legyen számunkra, és ragaszkodjunk hozzá. Isten nekünk adja, mi pedig elfogadjuk és ragaszkodunk hozzá. Mindkettőt Isten végzi el.

Miért emeljük ki külön Istennek e munkáit? Azért, mert bár Isten sokaknak felkínálja ezt az örökséget, de nagyon sokan nem veszik észre, vagy elutasítják azt. Ahogyan Ézsau is tette. Felolvasott ígénk is erről beszél. Ézsau szemében az Isten által felkínált örökség nem volt értékes. Miből tudjuk ezt? Elsőszülöttként ő örökölt volna apjától, Izsáktól mindent, de lemondott róla, eladta az elsőszülöttségi jogát Jákobnak egy tál lencséért. Ezzel ő úgy döntött, hogy nem lesz Isten örököse. Ennek látható jelét is adta: elment egy másik földre, otthagyta Kánaán földjét, és a szomszédos Seir hegységbe költözött. Ez a terület lett az ő öröksége, ahol utódai meg is alapították később az edomita királyságot. Jákob számára azonban fontos volt Kánaán földje. Nem azért, mert jobb föld lett volna a Seir hegységnél, hanem mert Isten neki ígérte, örökségül. A két testvér viselkedésében mutatkozott meg az, amit az ige így fogalmaz meg: Jákobot pedig szerettem, Ézsaut ellenben gyűlöltem. Az Úr Jákob iránti szeretete abban mutatkozott meg, hogy neki ígérte Kánaán földjét, és ő pedig elfogadta azt, az Úr Lelkének munkájaként. Ézsau iránti gyűlölete pedig abban mutatkozott meg, hogy felkínálta neki is az örökséget, és neki nem kellett, hanem Seir földjére ment.

Most pedig térjünk rá arra, hogy mit jelent ez számunkra? Isten ma már nem ígér sem földi gazdagságot, sem földet, sem egyéb földi javakat nekünk, mint Izrael népének ígérte Kánaán földjét. De az az ígélet, hogy Isten nekünk is örökséget: kegyelmet, bűneinkre bocsánatot, és mennyei hazát ad, ugyanúgy vonatkozik ránk is, mint rájuk. A mennyei örökség ugyanúgy a miénk, mint az övék is volt.

Pont emiatt a hívő emberben Isten ma is ugyanazt a munkáját viszi véghez, mint amit Jákobban végzett. Először is megígéri nekünk, hogy azt az örökséget, amelyet Jézus Krisztus szerzett nekünk a golgotai kereszten, nekünk is odaadja, annak mi is részesei, örökösei lehetünk. Eljut hozzánk ennek az örökségnek a híre és ígérete, még pedig úgy, hogy abból megértjük: Isten ezeket nekünk kínálja fel örökségül, és felismerjük ennek értékét. Másodszor pedig, akiket Isten szeret, azokban azt végzi el Szent Lelke által, hogy ők ezt a felkínált örökséget elfogadják, értékesnek tartásák, és ahhoz ragaszkodjanak, mint Jákob is tette. Mert nem természetes dolog az, hogy Isten kegyelme után vágyódjunk, hogy bizonyosak legyünk bűneik bocsánata felől és egy egész életen át azt az örök életet várjuk, amelyet Isten készített nekünk halálunk után. Sokan, mint Ézsau, inkább a tet-

szetősebb, jobbnak ígérkező földi javakat keresik, és szemükben az Isten által ígért dolgok nem pusztán nem fontosak, hanem vajmi kevés értékkel bírnak. Ha a te számodra, testvér, mindezek fontosak, ha valóban Isten országának örökösöként tudsz magadra gondolni, és úgy élsz itt, hogy várod is, és készülsz is az örök életre, amelyet az Úr neked ajándékozott, akkor ez Isten szeretetének jele a te életedben! Lehet, hogy életkörülményeid, helyzeted rosszabb, mint azoké, akik nem hisznek Istenben. Lehet, hogy Kánaán földje földi szemmel nézve nem annyira gyümölcsöző és gazdag, mint Egyiptom földje. De ha te Isten országában éled le az életed, akkor legyél meggyőződve a felől, hogy Isten szeret téged, és örökösévé tett. Ne az életed eseményei, gazdagságod, a veled történő jó és rossz dolgok alapján mérd Isten szeretetét, hanem abban, hogy milyen örökség vár rád mennyei Atyádnál! Ahogyan Pál is írja a Római levélben: „A Lélek bizonyosságot tesz a mi lelkünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk. Ha pedig gyermekek, örökösök is, örökösei Istennek, és örököstársai pedig Krisztusnak.” (Róma 8,17)

Most pedig arról beszéljünk, hogy Isten irántunk érzett szeretetét abban is megmutatja, hogy helyreállít minket. Mire gondol itt az ige? Ezt olvassuk: „... ha ezt mondja Edom: elpusztultunk, de térjünk meg és építsük fel a romladékokat: ezt mondja a Seregek Ura: ők építenek, de én elrontom, és elnevezik őket istentelenség határának és oly népnek, amelyre örökké haragszik az Úr.” Miről beszél itt Malakiás? Miért beszél itt az edomitákról, akik a fogságból visszatérve nem tudják felépíteni városaikat?

Isten büntetéséről és szeretetéről van itt szó. Isten másként bünteti meg azokat, akiket gyűlöl, mint azokat, akiket szeret. Izráel népe hosszú ideig vétkezett az Úr ellen, és több figyelmeztetés után sem tért meg bűneiből. Ezért az Úr megbüntette őket azzal, hogy elpusztította Izráel és Júda királyságát az Asszír és Babiloni Birodalom által. Ez történt Edom királyságával, Ézsau leszármazottaival is. Az ő királyságuk is elpusztult a babiloni támadás során, királyságukat megszüntették, népüket fogságra vitték. Látszólag Isten őket is ugyanúgy büntette meg, mint saját népét, a kiválasztott Izráelt. Látszólag ugyanaz történik velük: megtámadják és elpusztítják városaikat, magukat pedig fogságra vetik. Azonban ez csak részben igaz. Mert bár Isten a hívőket is büntetheti olyan csapásokkal, mint amivel a benne nem hívőket, de a büntetés vége nem ugyanaz a két esetben. Mit olvastunk? Ha Edom népe újra akarja építeni saját országát és városait, Isten újból le fogja rombolni azokat. Miért? Mert Isten haragszik rájuk. De hát Izráel népére is haragudott, az ő országukat is megsemmisítette, ahogy mind tudjuk. Így igaz, de pont abban látszódik meg Isten Jákob iránti szeretete, hogy az izraelitáknak mégis megengedte, hogy 70 évi fogság után hazatérjenek országukba, és újra felépítsék Jeruzsálemet.

Miért? A szövetség miatt, amit velük kötött! Pont ebben, hogy Edom nem állított helyre, és hogy Jeruzsálemet újraépíthették, látszik meg Isten szeretete Jákob iránt, és gyűlölete Ézsau iránt.

A hangsúly tehát nem azon van, hogy Isten megbünteti-e az övéit, vagy nem! Sokan úgy gondolják, hogy a büntetésből mérhető le Isten szeretete vagy haragja irántunk. De Isten saját népét is bünteti, hisz ha nem tenné, akkor hagyná, hogy a bűneink eluralkodjanak rajtunk. Isten úgy büntet minket, mint apa a gyermekét, úgy, hogy a javunkra legyen. A kérdés tehát nem az, hogy Isten megbünteti-e a hívőket, vagy nem. Isten szeretetét nekünk hívőknek nem azon kell mérnünk, hogy megbüntet-e minket vagy sem! A kérdés inkább az, hogy meddig? Meddig büntet Isten? Vége lesz haragjának, megkapjuk-e a kegyelmet, vagy sem? Erről van itt szó. Azt mondja Isten, hogy Edom népét olyan népnek fogják nevezni, amelyre örökké haragszik az Úr. Ez az oka annak, hogy Edom országa eltűnt a föld színéről, és ma már nem létezik ilyen állam. Isten örökké haragudott rájuk, ami azt jelenti, hogy mindig fejük fölött lebegett az ítélet, és mindig űzte őket Isten bosszúállása. Ellenben Isten azzal különbözteti meg az övéit, a hívőket, hogy csak egy ideig haragszik rájuk, de utána megemlékezik a velük kötött szövetségről, megkegyelmez nekik, és helyreállítja őket. Ahogyan ezt a 89. zsoltárban is olvassuk (31-34. v.): „ha az ő fiai elhagyják az én törvényemet, és nem járnak az én végzéseim szerint, ha az én rendeléseimet megtörik, és nem tartják meg az én parancsolataimat: akkor vesszővel látogatom meg az ő bűneiket, és vereségekkel az ő álnokságukat, de az én kegyelmemet nem vonom meg tőlük.” És ez itt a lényeg! Ebben mutatja meg Isten irántunk való szeretetét, hogy a büntetés után megkegyelmez nekünk, helyreállít minket!

Lehet testvér, hogy most éppen súlyos helyzetben vagy. Lehet, hogy Isten kezét érzed magadon, és azt gondolod, hogy elvetett téged az Úr, hogy kevésbé szeret. De ne a jelenlegi állapotodra nézz, hanem arra a szövetségre, amit Veled kötött Isten, és amelyben megígérte, hogy szeretni fog téged, és helyreállít. Lehet testvér, hogy elvesztetted erődöt, gyengének érzed magad. Az Ige azt mondja, hogy megfáradnak és meglankadnak még a legkülönbek is, de akik az Úrban bíznak, erejük megújul. Isten a hívőket több ízben is helyreállítja életük folyamán. Sokszor tapasztalhattuk ezt, sokszor teszi ezt velünk, nem vonja meg az Ő kegyelmét tőlünk. És ez az, amiben látnunk kell az Ő szeretetét irántunk, ez az, ami által bizonyosnak kell lennünk az Ő szeretete felől.

Mert Isten így, ezeken keresztül mutatja meg nekünk az Ő irántunk való szeretetét. Kiválasztott minket, örököseivé tett, és helyreállít minket. Ha bizonyos akarsz lenni a felől, hogy Isten valóban szeret-e téged, akkor ezeket kérdezd meg magadtól: Isten engem is kiválasztott a bűnösök kö-

zül, hogy könyörüljön rajtam, gyermekévé fogadott? Isten valóban a kegyelem, és az örök élet örökösévé tett engem, megláttatta velem gazdag örökségem? Valóban helyreállít, és nem vonja meg a kegyelmét tőlem? Ha azt látod, hogy Isten ezeket munkálja a te életedben, ha napról napra a felől akar meggyőzni téged, hogy az Ővé vagy, hogy ígéreteinek gazdagsága a tiéd, és a felé a kegyelem felé vezet mindig, amely által helyreállít téged, akkor legyél bizonyos, hogy szeret téged, ez Isten Lelkének munkája benned. Isten ezt csak az Ővéiben munkálja! Hogy kik azok, akiket gyűlöl, vagy szeret, nem tudjuk! Ne legyünk reménytelenek családtagjaink felől, Isten nem erre tanít minket! Arra tanít, hogy ezeket látva az életünkben, bizonyosak legyünk Isten szeretete felől. Erősödjünk meg az Ő irántunk való szerelmében! Lássuk meg ez által az Ő szeretetét!

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, megváltó Úr Jézus Krisztusunk, vigasztaló és megszentelő Szentlélek Istenünk! Mindenekelőtt hálát adunk Neked azért a kegyelemért és szeretetért, hogy nem hagytál minket a mi bűneinkben, hanem eljöttél, megkerestél bennünket, hogy megválts minket, és új életet ajándékozz nekünk!

Köszönjük a hitet, amit ültettél a szívünkben, amelyet megőrzöl és növelsz az életünk során Lelked által! Köszönjük ezt a megtartó kegyelmedet! Köszönjük, Urunk, hogy az, hogy gyermekeid lehetünk, az a Te szeretetedről beszél nekünk! És köszönjük azt a reménységet és azt az örökséget, amely vár ránk! Köszönjük, hogy már most a miénk lehet, és hogy már most feléd tarthatunk, hogy már most is velünk vagy, és sok jóval és áldással ajándékozol meg bennünket!

De még inkább köszönjük azt az örökséget, amit majd a Veled való találkozás után kaphatunk meg teljesen! Köszönjük Neked ezt a gazdag ajándékot, amelyet nem érdemeltünk meg, és amelyet ingyen, a mi Urunk drága véérért ajándékozol nekünk! És köszönjük Neked, Urunk, hogy helyreállítasz bennünket, hogy szerető Atyaként fenýítasz, ha kell, hogy bűneinkből megszabaduljunk, hátat fordítsunk azoknak, de megkegyelmezel és irgalmazol is nekünk! Köszönjük, hogy valahányszor tapasztalhattuk ezt a helyreállítást, ezt a kegyelmet, az is a Te szeretetedről beszélhetett nekünk!

Mindazonáltal ott van bennünk a kísértés, hogy inkább e világ dolgait tartsuk értékesnek, hogy a bajok, az ítélet idején azt gondoljuk, hogy távol vagy tőlünk, és hogy elfeledkezzünk arról, hogy kinek a gyermekévé tettünk! Kérünk, Urunk, hogy ezekből szabadíts meg minket, Lelked által újból és újból emlékeztess bennünket csodálatos szerelmed bizonyosságaira, kérünk add, hogy napról-napra megláthassuk ezeket!

Kérünk azokért a testvéreinkért is, akik betegek, hogy ők is benned találhassanak boldogságot, megnyugvást és erőt, kegyelmed és irgalmad nagysága szerint pedig gyógyítsd meg őket – ha pedig úgy döntesz, hogy nem, akkor adj nekik erőt elviselni fájdalmaikat! Kérünk a magányosokért, hogy legyél velük, és segíts nekünk a testvéri szeretetet úgy is megélni, hogy őket is felkeressük, és velük is közösségben lehessünk!

Köszönjük, Urunk, gyülekezetünket, testvéri közösségünket, csoportjainkat, hétköznapi alkalmainkat, amelyeken Igéd által, Lelked munkájával egyé akarsz tenni minket! Köszönjük, hogy így kézben tartasz és formálsz minket!

Kérünk, hogy áldd meg előttünk lévő alkalmainkat, áldd meg nyári heiteinket, Te adj a szolgálóknak Igét, a jelenlevőknek pedig halló szívet a Te akaratom megértésére, elfogadására és követésére!

Kérünk, Urunk, azokért, akiket az árvíz sújtott, hogy akiket anyagi kár ért, Te legyél velük és pótold veszteségüket, és adj melléjük testvéreket, akik Hozzád vezetik őket! Köszönjük, hogy megőrizted az embereket, hogy emberi életben nem esett kár, ez is egyedül a Te kegyelmed és irgalmad jele! És köszönjük, hogy családjainkat is Rád bízhatjuk, a Te kezébe tehetjük le az Ő életüket, és azokat a szeretteinket is, akik még nem ismernek Téged. Köszönjük, hogy bízhatunk abban, hogy még van idő Téged megismerni!

Kérünk, hogy Te őrizd bennünket, hogy valóban Terólad beszélhessünk, mind munkahelyeinken, mind családjainkban – akármit cselekszünk, a Te dicsőségedre tegyük! Kérünk, hogy így őrizd bennünket, és őriző, vezérlő Pásztorunkként továbbra is Te vezess minket!

Ámen.

Ölelgess szent szerelmeddel,
Örök szövetségedből, :/:
Takargass be védelmeddel,
Adj részt örökségedből:
Nézz régi irgalmadra
S egyetlenegy Fiadra.

(210,3 dicséret)